

PUNJABI CASE STUDIES

CASE STUDY 1: MR AND MRS SHAH- FAMILY TENSION AND HOMELESSNESS

Mr. and Mrs. Shah lived in a joint family in India. They dedicated their energies and life to give their son the best education. Mr. Shah and his wife believed that in their old age they would live with their one and only son. Their son migrated to Australia as a skilled migrant and moved to Melbourne with his young family.

The parents sold their land and family home in India and got just enough money to get special visas that allowed them to join their son, daughter in law and two grand kids. For Mr. and Mrs. Shah this was a dream come true.

Little did they realise that the dream would slowly turn into a nightmare. They had very little money to live on (just \$400/month) and had to rely on their son for most things. Disputes arose and tensions relating to sharing a small two bedroom apartment became unbearable.

One day this took a dramatic turn and the parents were asked to leave the son's home at midnight.

The Shah family had no knowledge of support services in Melbourne. They came from a country where the Government plays no role in assisting and offering housing solutions. Such problems are resolved by the family or at best the extended family.

Mr. and Mrs. Shah had burned their boats back home and had nowhere to go in Australia.

By chance they saw an information hand out at the local grocer talking about Home at Last.

This became a turning point in their lives. With the help of dedicated social workers they found somewhere affordable to live. Their nightmare had ended.

ਵਧੀਆ ਰਹਿ ਰਹੇ ਜੋੜੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆ ਕੇ ਮੈਲਬੋਰਨ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ। ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਸਿਰ ਕਰਜਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਕਰਜੇ ਦਾ ਭਾਰ ਹੌਲਾ ਕਰ ਸਕਣ।

ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰੀਵਾਰ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਦਾਦੇ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਬਿਨਾ ਝਿਜਕ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇੰਡੀਆ ਵਿੱਚ ਵੇਚੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪੈਸਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਰਜੇ ਹੇਠ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੈਰ ਫੜੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਲਈਆਂ। ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੀਵਾਰ ਨੇ ਕੁਝ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੇ ਬਿਤਾਏ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ ਅਤੇ ਨੂੰਹ-ਪੁੱਤਰ ਵਿੱਚ ਤਕਰਾਰ ਸੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਡੀ ਦੇਵਾਂ ਜੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦਖਲ ਨਾ ਦਿਉ। ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਦਿਲ ਤਾਂ ਦੁਖਿਆ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਯੋਗ ਸਮਝਿਆ।

ਪਤਨੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹਫਤਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਘਰ ਆ ਕੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਆਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਪਰ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਮਾਂ ਨੇ ਸੁਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿਆ ਕਰਾਂਗੀ।

ਮਾਪੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਂਦਿਆਂ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਖਾਣਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦਾ। ਮਾਪੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਘਰ ਦੀ ਚਾਰਦੀਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਹੋ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਹਰਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ ਕਿ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਨ ਵੀ ਵੇਖਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਇਹ ਸੋਚਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗੀਆਂ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਇੰਡੀਆ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਜੋਗੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸਾਡਾ ਸਕਾ ਸਬੰਧੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਪੇ ਹਾਂ, ਨੌਕਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਪਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨੌਕਰਾਂ ਵਾਲਾ ਵਰਤਾਉ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਅਖੀਰ ਮਾਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਗਈ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਨਾ ਬਣਾ ਸਕੀ। ਲੜਕਾ ਉਸਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ ਉਸਨੇ ਚੈੱਕ-ਅਪ ਕਰਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸਦੀ ਸਿਹਤ ਕੁਝ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਹੀ ਆ ਕਿ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਡਾਕਟਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਚਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਬੜੇ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸਧਾਰਨ ਗੱਲਾਂਬਾਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਰਹਿਣ ਸਹਿਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਸ ਤੇ ਉਹ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਰੋ ਪਏ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਤਜਰਬਾ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਮਸਲੇ ਸੁਲਝਾਏ ਸਨ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਜਾਨਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ “ਹੈਗ” (ਹਾਉਸਿੰਗ ਫਾਰ ਦੀ ਏਜ਼ਡ ਐਕਸ਼ਨ ਗਰੁੱਪ) ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਭੇਜੀ ਅਤੇ ਬਿਨੈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਕੇ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

CASE STUDY- PARENTS MISTREATED BY THEIR CHILDREN

A couple well settled, wanted their parents to join them in Melbourne Australia. The Parents knew that their son was in debt and before departing their birth place, they decided to sell their property to help their only son to reduce his debt burden.

The son and the family were very happy to see the parents. The grandchildren were especially delighted. After settling down for few days without any hesitation, the father happily gives their money to their son and said "To help you reduce your debt I have sold the property in India. I have never been in debt and how can I see my son in debt".

The son was so thankful he sincerely touched his dad's feet and hugged him with tears in his eyes. The whole family had a very enjoyable and relaxed few months together- but then the atmosphere changed and cracks started to appear in the family. Both son and daughter in-law started to argue amongst themselves behind closed doors and then in front of their parents. As the parents tried to interfere, they were told to keep out as it is not their business, yet they were the elders and felt it was their right to interfere to smooth things out.

The wife was not happy working all day and coming home to prepare food for the family and told her husband that he should ask his mother to make food in the evening. The son was reluctant to ask. One day mother over heard their argument and offered cook to help to keep peace in the family.

The daughter in law did not like the food that mother cooked and complained a lot. Due to their age, the parents were getting very tired doing house chores but did not complain to anyone. The parents could not go out as they didn't have a car and didn't know how to get around. They had no contact with the outside world. Both mum and dad started to get depressed. During a heart to heart conversation they said "we came here to spend quality time with our children but never thought that we would suffer this way, we can't go back to India, we have no friends, what should we do?". Many thoughts were going through their minds. "We are their parents and not the servants, why are our children are treating us this way".

ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬਸਿਆ ਦੰਪਤੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਂਪੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲਬੋਰਨ ਅੰਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਆਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ। ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਉੱਤੇ ਕਰਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮਸਥਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਤਾਂਜੋ ਉਹ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭਾਰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇਕਲੌਤੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਣ।

ਮੁੰਡਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇੱਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਪੌਤੇ-ਪੌਤਿਆਂ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਝਿੜਕ ਦੇ ਵੱਸਣ ਬਾਅਦ, ਬਾਪ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ “ਤੇਰਾ ਕਰਜ਼ਾ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਵੇੱਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ”।

ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਇੰਨਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦੇ ਪੈਰੀ ਹੱਥ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਆਇਆਂ। ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇੱਕਠੇ ਮਿਲਕੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ, ਪਰ ਫਿਰ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਮਾਹੌਲ ਬਦਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਦਰਾਰਾਂ ਪੈਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਨੂੰਹ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਿੱਛੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਲੜਨਾ-ਝਗੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹ ਕੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਬੜੇ-ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹਕ ਹੈ।

ਪਤਨੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰਾ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਭੋਜਨ ਬਣਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਰੋਟੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਹੇ। ਮੁੰਡਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਦੁਚਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਸੁਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਅਮਨ ਬਣਾਏ ਰੱਖਣ ਲਈ ਭੋਜਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਮਾਂ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਭੋਜਨ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਖੂਬ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਕਰਕੇ, ਮਾਂ-ਬਾਪ ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮਾਂ-ਬਾਪ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮਣ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਾਹਰਲੀ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਕੋਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦੋਵੇਂ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ। ਦਿੱਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ “ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸਾਂ ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਭੁਗਤਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਭਾਰਤ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?” ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਿਚਾਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। “ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਂਪੇ ਹਾਂ ਕੋਈ ਨੰਕਰ-ਚਾਕਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਬਰਤਾਉ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?”।

Resolution:

One day mum was sick and could not prepare food or clean the house. Seeing her in her bed, the children got very angry but when they realised she was not well, they called the doctor who visited mum at home. Mum and dad were both very happy to see the doctor. The doctor asked them about their life in India and both burst out into tears and told the doctor how unhappy they are here and how they are not allowed to go out or talk to anyone.

As the doctor had experienced many similar cases before, he knew exactly what to do. The parents agreed for the doctor to take appropriate action and they were referred to Home at Last. Home at Last were able to get the couple somewhere to live in a few months. They kept in touch with their son, but the conflict was no longer there. They now live happily in public housing

ਸਮਾਧਾਨ:

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਪਕਾ ਸਕੀ ਅਤੇ ਘਰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਉਸਨੂੰ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਪਈ ਵੇਖ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬੀਮਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਘਰੇ ਆਕੇ ਮਾਤਾ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦੋਵੇਂ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਦੋਵੇਂ ਰੋ ਪਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਨਾਖੁਸ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਮਾਮਲੇ ਵੇਖੇ ਸਨ, ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ Home at Last (ਹੋਮ ਐਟ ਲਾਸਟ) 'ਤੇ ਰੇਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। Home at Last ਨੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭ ਕੇ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਲੜਾਈ-ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਪਬਲਿਕ ਹਾਊਸਿੰਗ (ਸਰਕਾਰੀ ਰਿਹਾਇਸ਼) ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।